

„To já taky,“ souhlasila Lucka. „Teto Stáňo, mohli bychom si je pohladit?“

„Ano, prosím, chceme si pohladit hříbátka,“ přidaly se okamžitě všechny děti. „A nemohli bychom si na nich zajezdit?“ zkusili to někteří.

Vychovatelka se na ně podívala a pak zakroutila hlavou. „Je mi líto, děti, ale tahle hříbátka nejsou na hlazení, ježdění ani mazlení.“

„A na co teda jsou?“ zeptal se zvědavě Tomáš, jeden ze starších kluků. Bylo mu už třináct a v ozdravovně byl kvůli úpornému atopickému ekzému.

„Na práci,“ vysvětlila vychovatelka stručně.

Lucka nakrčila čelo. Na práci? Tahle malá hříbátka? Jak by mohla pracovat?

Samozřejmě věděla, že existují závodní koně, kteří skáčou přes překážky a běhají dostihy, a na pouti zase viděla poníky, kteří za peníze

